

BAHÇELİEVLER FANZİN

MAYIS 2019



İçindekiler

<i>Son Mektup</i>	02
<i>Tabiat Nedir.....</i>	03
<i>Orman Sakinleri....</i>	04
<i>Hüzünlü El.....</i>	05
<i>Aynada Aradığım..</i>	06
<i>Zengin Tüccar.....</i>	07
<i>Siyah Beyaz Anı....</i>	08
<i>Öyküyle Bir Gün.....</i>	09
<i>Sürgün.....</i>	10
<i>Derin'in Günlüğü.....</i>	11



Son Mektup

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalarken duygular birikti göz pınarlarımda. Kalbimden kopup gelen bir hıçkırık ulaştı dudaklarıma, yanağımdan yuvarlanan bir gözyaşı düştü elimdeki mektubun üzerine. Gözyaşımın ıslaklığıyla dağılan mürekkep beni kendime getirirken derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı sildim ve mektubu okumaya başladım.

Sevgili Kızım,

Sen bu mektubu okurken ben çoktan bu dünyadan göçmüş olacağım. Buna eminim çünkü biliyorum ki sen, ben sağken bu eve ayak basmazsın. İnat ettin ya bir kere, baban bile olsam döndüremem seni inadından. Nitekim öyle de oldu, vazgeçmedin hayallerinin peşinde koşmaktan. Gittin bir hayal uğruna kilometrelerce uzaklara, dinlemedin babanı!

Sana bu mektubu yazmaktaki amacım, ben bu dünyadan göçtükten sonra beni hatırladığında ızdırap çekmek yerine biraz olsun gülümseyerek beni anmandır. Yıllar önce yaptığım ve yıllarca pişmanlığımı omuzlarımda hissettiğim şeyleri bir mektuba sığdıramayacağımı biliyorum. Sadece.. Biraz olsun beni affetmeni istiyorum senden. Pişman olduğumu bilmeni, benden nefret etmemeni istiyorum.

Sen bu kapıyı çarpıp çıktığın o gün arkandan bağıırken hakikati söylemiyordum aslında. Bu kapı sana her zaman açıktı, bakma sen o zaman farklı şeyler söylediğime. Sen her zaman benim küçük kızımydın ve her zaman da öyle kalacaktın. Hala da öylesin, hiçbir şey değişmedi dünden bugüne. Hayallerini gerçekleştirip de ilk kitabını bastırduğında herkesten önce ben gidip aldım. Okudum defalarca, kütüphanemin en özel rafına koydum. Hem okudum hem de küçük kızıma hayran kaldım. Öyle güzel yazıyordun ki ..yeri geldi gözlerimi doldurdu cümlelerin.

Keşke dedim defalarca. Keşke sana hayallerinin peşinden koşmaman gerektiğini söylemeseydim. Benim ne dediğimin bir önemi yoktu belki. Sen ne yapıp edip hayallerini gerçekleştirecektin ama en azından arkanda dağ gibi duran bir baban olduğunu bilip daha huzurlu hissederdin kendini. Sana bu huzuru yaşatamadığım için çok özür dilerim kızım. Sen, ben yanında olmasam da o kadar güçlüydün ki ben sadece seni uzaktan izleyip gururlanmakla yetindim. Karşıma geçip de pişman olduğumu söyleyemedim hiçbir zaman. Cesaret edemedim..

Şimdi bu mektubu ilk basılan kitabının arasına koyacağım ve tekrar kitaplığıma yerleştireceğim. O gün gelip çattığında ve sen benim bu dünyada kalan tek varisim olarak bu eve geldiğinde bu mektubu bulacaksın. Belki de okuduktan sonra düşüneceğin tek şey ne kadar korkak bir baba olduğum olacak. Pişman ve çaresiz bir babanın son mektubu olan bu sararmış kağıt sana layık değil belki ama.. Sen yine de beni affet olur mu?

BABAN..

Mektup bittiğinde fark etmiştim, mektuptaki tek mürekkebi akan kısım benim gözyaşımın düştüğü kısım değildi. Yer yer babamın da gözyaşlarına ev sahipliği yapıyordu bu eski, sararmış kağıt. Gözyaşlarım yanaklarıma hızla dökülürken mektubu göğsüme bastırdım ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Keşke" dedim içimden . "Keşke bunları yüzüme söyleseydin baba, keşke yüzüme söyleseydin."

FATMANUR SAKZEKİ 8/D

TABIAT NEDİR?

Minicik bir tohum nasıl büyük bir ağaca, iki avuç tohumda dev bir ormana dönüşür? Doğa budur, küçücük şeylerden büyük güzellikleri ortaya çıkarır. Doğa bazıları için biraz toprak , biraz su, biraz tohum, güneş...gibi somut kelimelerle ifade edilir fakat doğa huzur, mutluluk, aşk, sevgidir.

Tüm şehrin gürültüsünden uzaklaştıran bir ilaç gibidir doğa. Mucizelerle doludur, dünyanın saklı bir hazinesidir. Bizim nefesimizdir. Paul Ehrlich:“Doğa insansız yaşar ama insan doğa olmadan yaşayamaz.” demiştir. Bizler doğanın bir parçası olduğumuzu unutmayarak davranışlarımızı ona göre sergilemeliyiz. Doğa aynı zamanda bizim öğretmenimizdir. Bize birçok şeyi öğretir: korkmayı, merak etmeyi, cesareti ve en önemlisi bize hissetmeyi öğretir. Doğa bizim sırdaşımız, arkadaşımız, dostumuzdur. Cahit Sıtkı Tarancı: “Bir derdin varsa açabilirsin ağaçlara/ ağaç yaprak verir; sır vermez rüzgara.”mısralarıyla bize ağaçların sırdaşımız olduğunu anlatmıştır.

Doğa bazen zorluklarla doludur. Vahşi, dolaysız ve acımasızdır. Hazırlıksız yaklaşırsan canını acıtır, seni disipline eder. Şehrin gürültüsünden uzaklaşıp güzel doğaya ulaşmak birkaç saatlik araba yolculuğu değildir. Doğaya ancak ama ancak kalbimizle ulaşabiliriz. Doğadan ne kadar uzakta olursak olalım kalbimizle bu kısa yoldan doğayla temas kurup iç içe olabiliriz. Dan Brown: “Unutma yokuş aşağı inmek kolaydır ama manzara yukardan seyredilir.” Sözüyle bize, daha iyi görebilmek için kendigündemimizden uzaklaşarak güzel şeylerin tadını çıkarmamız gerektiğini açıklıyor.

Doğanın sadece yeşilliklerinden değil mavisinden de bahsetmeden olmaz. Mevlana : “ Bulutlar ağlamasa yeşillikler nasıl güler?” demiştir. Tüm doğa birbiri için bir şeyler yapıyorsa, birbirinin yardımına koşuyorsa biz niçin doğa için ve aslında birbirimiz için bir şeyler yapmayalım?”

FATMA ALTSOY 7/D

ORMAN SAKINLERİ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, perili bir orman varmış. Bu orman ikiye ayrılmış: mutlu orman ve korkunç orman olmak üzere. Mutlu orman sakinlerinin en büyüğü ve en bilgesinin adı Dede Bilginmiş. Dede Bilgin'in hayatı bu mutlu, herkesin her şeyini paylaştığı ormanda geçermiş. Çocukluğundan beri kimse diğer korkunç ormana girmiyormuş. Bu yüzden hem kendisi hem de köy halkı ormanın diğer tarafını çok merak ediyormuş.

Bir gün bir plan yapmışlar. Herkes gece yarısında çeşme başında toplanacaktı fakat Dede Bilgin ve bir köylü haricinde kimse gelmemiş. İkisi de korkunç ormana gitme konusunda çok kararlıymış. Meşalelerini yakmışlar ve korkunç ormana doğru yürümeye başlamışlar. Bir süre sonra ormanın ortasına varmışlar ve gördüklerine inanmamışlar. Orman adeta bir cennetmiş. Baltanın dokunmadığı ama zarifçe budanmış kocaman ağaçlar ve içi şeffaf şelalelerin etrafında dans eden su perileriyle şiiirden bir cennet...

Tek boynuzlu bir ata rastlayıp :“Neden buradan bizim haberimiz yok , neden burayı bizimle paylaşmıyorsunuz?” diye sormuşlar. Tek boynuzlu at şöyle cevap vermiş: “Eğer burayı önceden bilseydiniz burası da ormanın talan edilmiş dış tarafı gibi olurdu. Diğerlerinin buraya dokunup zarar vermesini istemiyoruz.” Ardından Dede Bilgin ve köylü kendi yaşadıkları bölgeye dönüp olanları köy halkına anlatmışlar. Köy halkı da bu kıssadan kendilerine hisse çıkarıp ormanlarının belki de o kadar güzel olmadığını sorgulamaya başlamış ve ormanı güzelleştirmeye, ağaçları canlandırmaya çalışmışlar. Aldıkları ders: “insan bilmediğinin cahilidir ve merak edip araştırmadıkça önyargılarından kurtulamaz, kendi zindanının dışında bir cennet olduğunu fark edemez ve içinde bulunduğu ortamı değiştiremez” imiş.

NEHİR DEDEMEMİŞ 6/A

HÜZÜNLÜ EL

Karadeniz'in hırçın dalgalarının kayalıklara çarpışını seyrederken önüne soluk, boş bir kağıt çıkardı ve çizmeye başladı. Bir elini soluk kağıdın üzerinde gezdirirken diğer elindeki kalemle, dokunduğu yerleri işaretliyordu. Elindeki kalemi hafifçe kağıdın üzerinde gezdirmeye başladı, diğer eli hala kağıdın üzerindeydi. İşaretleri yanlış yere koymamaya dikkat ediyor gibiydi. İyi ama neden? Ben bunca zaman çizimlerimde asla bu metodu kullanmamıştım. Ona sormaya cesaret edemedim. Rüzgar yüzüne usulca çarparken kağıda bir şeyler karalayışını izledim.

Yaklaşık bir saat sonra ortaya küçük bir çocuk portresi çıktı. Küçük, en fazla beş yaşında bir kız çocuğu ama bu kızı çizerken beni fark etmemiş miydi? Bir saattir onunla beraber burada oturuyordum fakat dönüp bir kere bile bakmamıştı. Belki de beni fark etmeyişinin sebebi resme odaklanmış olmasıydı, sanki önündeki portreden başka hiçbir şey görmüyormuş gibi. Beni hala fark etmeyişini bende ona karşı bir merak duygusu uyandırmıştı. Cesaretimi toplayıp sormaya karar verdim: "Böyle çizmeyi nereden öğrendin?" ama kız cevap vermedi ve sonra bana doğru baktı. Gözlerimi bir türlü bulamıyormuş gibi yüzüme bakmaya devam etti. "On beş yaşından beri böyle çiziyorum." dedi ama verdiği cevap beni tatmin etmemişti. "Ben de çizimle ilgileniyorum fakat çizim hayatım boyunca ilk defa böyle bir metod gördüm." dedim ve bekledim. Yüzünde acı bir hüzün belirdi ve konuşmaya başladı.

"On beş yaşındayken çizim kursu için annem ve kardeşimle kayıt yaptırmaya gidiyorduk. Kardeşim yeşil ışık yanmadan yola atladı, karşıdan da kamyon geliyordu." dedi ve bekledi. O an yüzünde tekrar acı bir ifade belirdi, gözleri dolmuştu ve elleri titriyordu, buna aldırış etmeden tiz bir sesle devam etti. "O an dehşete düşmüştüm, ne yapacağımı bilemeden ardından ben de yola atıldım. Annemin bağırışlarını duydum ve gözlerim kapandı." dedi. O sırada benim de gözlerim dolmaya başlamıştı. Esen rüzgar yüzüme çarpıyordu, yüzüm kızarmıştı. Sözlerine devam etti: "Üç ay sonra gözlerimi hastane odasında açtım, Keşke açmasaydım." dedi ve ellerini sıkı bir yumruğa dönüştürdü. "Gözlerimi açtığımda her yer simsiyahtı. Annemin sesini duyuyordum ama onu görmüyordum." dedi. Yutkundü ve devam etti. "Anladığım kadarıyla annem yanıma geldi ve sarıldı. Yanağı ıslaktı belli ki ağlamıştı ama ben onu hala görmüyordum. Doktora görmediğimi söyledim fakat sadece yorgun olduğumu ve dinlenmem gerektiğini söyledi. Hissetmişim... Ben kör olmuştum!

Onun kör olduğunu duyduğum an gözyaşlarıma engel olamadım. Yaşlar yanaklarımdan tek tek süzülürken ona tek bir şey söyleyebildim. "Üzgünüm."

O devam etti: "Kardeşimi görmek isteyince annem hıçkırıklara boğuldu. Kardeşimin kazada hayatını kaybettiğini söyledi. "Boğazım düğümlendi, konuşamadım, ikimiz de ağlıyorduk. Sadece rüzgarın ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş o güzel yüzüne çarpışını seyretmekle yetinebildim. Birkaç dakika sessizlikten sonra kardeşini çizdiğini anladım. Kardeşinin gözleri tıpkı masum bir ceylanınki kadar güzeldi. Ben, o masum yüzü seyrederken birden ayağa kalktı, sopasını aldı, yürümeye başladı ancak kardeşinin olduğu resmi bırakmıştı. Kendini rüzgara teslim edercesine yürürken usulca arkasına döndü ve "sende kalsın" deyip uzaklaştı.

AYNADA ARADIĞIM

Üzerimdeki uyku sersemliğiyle gözlerimi yavaşça araladım. Perdenin kenarından sızan ışıktan havanın ne kadar güzel olduğunu hissettim. Baş ucumdaki telefona uzanarak saate baktım, 8'di. İstemeyerek de olsa kalktım. Ayaklarımı yere sürte sürte mutfağa geçtim. Midemdeki boşluğun kaybolduğunu hissedince üzerime ince bir hırka alıp kendimi dışarı attım. Plaja doğru yürüdüm.

Çocukların ellerinde simitlerle annelerini çekiştirmeleri , annelerin ise gülerек onlara eşlik edip beraber koşuşturmaları, denizde arkadaşlarını dibe doğru çekmeye çalışmaları, birbirlerine su fırlatmaları, farklı şekillerde suya dalışları, kimi yerde ailelerin çocuklarıyla oynayışları, kimi yerde çocukların mutluluk çığlıkları...

Olduğum yere oturdum ve dizlerimi karnıma doğru çektim. Kollarımı dizlerimin üstüne koyup gözlerimi kapattım. Kumun sıcaklığının vücuduma yayılmasıyla ayaklarımı uzattım. Kulağıma dolan onca insanın mutluluk saçan haykırışları, ayaklarımı yavaş yavaş ıslatan su, havadaki hafif rüzgarın tenime değışi...kendimi bir süre bunlara bıraktım. Hafiflemiştim. Usulca oturduğum yerden kalktım ve eve doğru yürümeye başladım. Biraz ileride düşünceli düşünceli yürüyen bir erkek çocuğı gördüm. Etrafına aldırmadan yürüyordu. Kısa bir süre sonra bana çarptı. Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzünde gördüğüm ifade gözlerimin dolmasına sebep oldu: yıllar önceki halime çok benziyordu.

Ortaokuldayken annemi kaybetmiş ve uzun bir süre hiç kimseyle konuşmamıştım. O sürede hep dalgın dalgın etrafta dolaşırdım. "Acaba" dedim "acaba ailesini mi kaybetti?" Kendimi toparlayarak yere eğildim ve çocuğa umutla gülümsedim. "Biliyor musun?" dedim. "Benim hiç arkadaşım yok. Deminden beri burada boş boş oturuyorum.Canım çok sıkıldı. Acaba benimle oynayabilir misin?" Belki onu eğlendirebilirdim. Önce bana uzun uzun baktı sonra derin bir iç çekip konuştu: " Ne oynayacağız ki?" "Bilmem ben her şeyi oynarım, sen seç" dedim. Bir süre etrafa bakındıktan sonra: " Yakalamaca oynayalım mı?" dedi. Baktığı yere döndüğümde birkaç gülerек yakalamaca oynadığını gördüm.Gülümseyerek: " Olur." dedim. Bir anda bağırp "O zaman kaç, 20'ye kadar sayıyorum." dedim. Ben bir anda yükselince heyecanlandı ve koşmaya başladı. Bir süre sonra ben de arkasından kovaladım. Uzun bir süre koştuk. Bazen çok gerisinde kaldım bazen tam yakalayacakken düşer gibi yaptım.

En sonunda denize yakın bir yere oturduk, ayaklarımızı suya doğru uzatıp bizi ıslatmasını izledik. "Benimle oynarken sıkılmadın di mi?" dedi. "Hayır tabi ki, tam tersi sayende çok eğlendim . Benimle oynamayı kabul ettiğın için teşekkür ederim." dedim. Gülümseyerek karşılık verdi. Yanağında hafif ama yüzüne çok yakışan bir gamzesi olduğunu fark ettim.

Gülümsemek o kadar yakışmıştı ki onu alıp şefkatle içime sokasım geldi. O sırada bir yere baktığını gördüm. Gülerек "Anne" diye bağırdı. Tam koşacaktı ki bileğini tuttum, ailesini göstererek: "Ailen yaşıyor mu?" dedim. "Evet, bak oradaki benim annem . Çok güzel di mi?" dedi. "Evet, çok güzel . Sanırım sen de annene benziyorsun." Utanarak bana sarıldı, bu onun veda ediş şekliydi. Annesine doğru koştu. Derin bir iç çekip cebimden telefonu çıkardım. Saat epeyce geçmişti. Bir sürü işim yarım kalmıştı ama küçük bir çocuğun mutluluğunu görmek hepsine değerdı. Hele ki kaybolan çocukluğumu bedeninde aradığım bir çocuk için...

ZENGİN TÜCCAR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde memleketin birinde zengin bir tüccar varmış. Bu tüccar etrafına yardım etmeyi, herkesin derdine koşmayı seven biriymiş. Etrafında çok sevilip, sayılan bir insanmış.

Bir gün yolda yürürken kör bir adama rastlamış. O anda kör adamın ne kadar zor durumda olduğunu görüp vicdanı sızlamış. Ellerini açıp Allah'a şükredip kör adama ve kendine dua etmiş. Kendi kendine: "Bu kör adam için ne yapabilirim?" diye düşünmüş. Kör adamı iyice araştırmış. Uzak köylerin birinde yaşadığını öğrenmiş. Kendisi kör olduğu gibi yaşlı annesinin de yatalak olduğunu öğrenmiş. Evlerine gidip biraz yiyecek ve maddi yardımda bulunmuş. Aynı zamanda kör adamla konuşup gözünü nasıl kaybettiğini ve annesinin nasıl yatalak olduğunu sormuş. Kör adam, bir araba kazası sonucu gözünü kaybettiğini ve annesinin de yatalak olduğunu anlatmış. Tüccar o kadar etkilenmiş ki kör adamı ve annesini, bütün masraflarını karşılayarak ameliyat ettirmiş. Üzerinden seneler geçmiş, zaman zamanı kovalamış. Tüccarın durumu kötüye gitmiş. Yüklü bir borcun altına girmiş. Alacaklılar sürekli tüccarı sıkıştırıyorlarmış. Daha önce çok sayıda iyilik yaptığı eşi, dostu ve akrabalarına gitmiş. Her kapıdan boş dönen tüccar çaresiz bir şekilde bir parkın bankında çaresiz oturuyormuş. Bir anda önüne iyilik meleği çıkmış ve ona şöyle demiş: "Alacağını eş, dost, akrabadan isteme. Yıllar önce iyilik yaptığın kör adamı bul, ondan iste."

Tüccar kör adama gitmiş. Kör adam tüccarı karşısında görünce çok sevinmiş ve ona sarılmış. Onun sefil halini görünce üzülmüş, bir derdi olduğunu anlamış ve sormuş derdini. Tüccar ısrara dayanamayıp başına gelenleri anlatmış. Kör Adam : "Hiç üzülme, bütün servetim emrinde " demiş. Tüccarın gözlerinden yaşlar boşalmış. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

BERRA NUR YILMAZER 6/A

SIYAH BEYAZ ANI

Eşyalarımı toplarken yıllardır sakladığım fotoğraf albümü geçti elime. İşi gücü bırakıp çekildim bir köşeye ve fotoğrafları teker teker gözden geçirmeye başladım. Birden yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Siz şimdi beni gülümseten şeyi merak ediyorsunuz değil mi?

Eskiden her şey güzeldi. İnsanlar birbirine güvenir, birbirine daha fazla değer verirdi. Bilir misin bilmem ama şimdi kime sorsan “Ah o eski günler” der durur. Eskiler güzeldir de ondan. Eskiler güzel anılar ile doludur. Eskiden insanlar birbirlerine nasıl açıklama yapacağını, kendini nasıl ifade edeceğini bilirdi. Şimdilerde kimse kendini anlatamaz olmuş. Bilirsin, günümüz gençleri sokakta oynamak ne pek bilmezler. Analar babalar korkar çocuklarını salmaya. Eskisi gibi değil hiçbir yer. Ah o eski günler!

Elimdeki fotoğrafa bakarken hafızama düşenler arasında şu da var: Biz eskiden oyun oynarken acıkınca meşhur salçalı ekmek var ya ha işte ondan yedik. Şimdinin çocukları değişmiş sevgili okur. Önündeki tabletler, telefonlar derken kitap okumayı, bilgi edinmeyi, oyun oynarken acıkmanın verdiği o müthiş duyguyu unutmuşlar. Şu fotoğraftaki halime dönsem keşke! Bir bayram sabahında beyaz gömleği, siyah eteği ve elinde bir topla bir çocuk... Çocukluğunun değerini bil sevgili okur. Siyah beyaz fotoğraflı zamanlarda çocuk olmanın duygusunu hatırla, kitap oku, hayal kur. Geriye bakınca pişman olmamak için...

EBRAR CİĞERCİ 7/D

ÖYKÜYLE: BİR GÜN

Sınıfımın petekli duvarında en arka koltukta oturuyordum. Bu sabah geç uyandığım için evden aceleyle çıkmıştım. Bu sebeple de birçok defter ve kitabım evde kalmıştı. Nöbetçi öğretmen Türkçe Öğretmenimizdi. İçeri girdi ve beni yanına çağırdı. Utangaç bir insanım ve tam burnum akarken öğretmenin çağırmasıyla istemeyerek yanına gittim.

Hocamız bir dergi hazırlıyordu ve bizim de katılmamızı istiyordu. Hoca bana baktı: "Talha'cığım sen dergi için hiç hikaye yazmamışsın. Yarına kadar senden güzel bir hikaye bekliyorum." dedi. Yazı yazmayı çok severim. Tabi ki de hayır demedim. Hoca sınıftan çıktığı an düşünmeye başladım ama bir şey bulamadım.

Akşam eve gidince yazı yazmak için kullandığım küçük masamı açtım. Tükenmez kalemimi aldım ve düşünmeye başladım. Aklıma şahane fikirler geliyordu ancak hiçbirinin sonunu getiremiyordum. Çöp kutum kağıtlarla doldu. Resmen bir ülkenin bir haftalık kağıt masrafını yaptım. Aklımdaki bütün fikirler tükenmişti. Bir şekilde kendimi bıraktım. Simsiyah bir ekran önümü kapladı. Sonra bir bilim okulunda gözlerimi açtım. Okulun müdürü yanıma geldi ve okulu anlatmaya başladı. Sonrasında ben de okulu gezmeye başladım. Robotlarla dans ettim hatta birlikte bilek güreşi yaptık. Sonra birden uyandım. Saat 1 falandı. Hala vaktim vardı. Hemen rüyamda gördüklerimi yazdım. Sonra sıcak yatağıma gittim. Çok güzel bir uyku çektim. Sabah da hikayemi hocama verdim. Sonunda rahat edebilirdim.

TALHA DOĞAN 8/B

SÜRGÜN

Şu dağın üstünde karlar
Ağaçlardan düşen yapraklar
Gözümde akan yaşlar
Özlemim günden güne kat kat artar

İçimden bir ses çıkar
Özlemim var derin yaralar açar
Sevdiğim yurdumun toprağına hasretim var
Yıllar geçti sanki dün gibi ayrılmış bir halim var

Benim ülkemde taşları yakıp yıktılar
Onlardan almam gereken hesabım var
Eski sokakların güzelliğini çaldılar
Taş üstünde taş bırakmadılar

Ben Şam'ın yasemin güzeline aşık olan
Halep'in eski sokaklarında büyüyen
Ağaç dalının bir yaprağıyım
Asil çocuk Suriye'nin gururuyum
Eski hatıralara dolan fırtınayım.

ABDÜLMALEK TUFFİ 8/A

DERİN'İN GÜNLÜĞÜ

Yaz tatili başlamış, bütün arkadaşlarım tatil planlarını yapmıştı, tabi ben de. Babam ile annemin ayrılması, Ankara'dan İstanbul'a taşınıp ayrı eve çıkmamız ve yeni okuluma başlamam beni fazlaca yormuş ve sarsmıştı. Zor bir dönemden geçmişim ve alışmaya çalışıyordum. Arada bir Sırma, Cüneyt ve İzmir'de tanıştığım arkadaşlarımla konuşuyordum. Bir gün annem iş yerinden çıkıp direkt eve geldi ve odamın kapısını hafifçe tıklatıp içeri girdi: "Derin sana güzel bir haberim var." dedi ve yatağıma güzelce kurulup anlatmaya başladı.

"Bugün Defne Teyzen ile konuştum, iki gün sonra İzmir'e gitmek için bilet aldım." dedi. Gözlerinin içi parlıyordu, çok sevinmişim ve anneme sıkıca sarıldım. Bir an: "Yaşa annelerin en güzeli, yaşa!" diye bağırışım. Valizimi hazırlamaya başladım ve elime ne gelirse koymaya başladım. Ne koyduğum çok da önemli değildi. Aklımda sadece arkadaşım Cüneyt ve ona anlatacaklarım vardı. Akşamında yola çıktık. Heyecanlıydım çünkü Cüneyt'e telefonda anlatmadığım şeyleri: okuldaki arkadaşlarımı, okulu güzelleştirmek için yaptığımız etkinlikleri ve bu etkinlikleri düzenlemek için nasıl yollar bulduğumuzu anlatacaktım. Eminim onun da anlatacağı çok şeyler vardı.

Sabah olmuş İzmir otogarına varmıştık. Hemen inip valizlerimizi çıkardık ve arkamızı döndüğümüzde Sırma, Defne Teyzem ve Murat eniştemi gördük. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Murat Eniştem : "Hadi artık arabaya binin de eve gidelim özleminizi orada giderirsiniz." dedi ve yola koyulduk. Çok yorgundum, eve varınca odama yerleşip kendimi yatağa fırlattım. Aşağıdan Cüneyt ve Tümay'ın sesleri geliyordu. Birden ayağa fırladım ve koşarak aşağı indim. Cüneyt arkası dönük bir halde Sırma ile konuşuyordu. Ve benim geldiğimi görünce akasını dönüp güler yüzle: "Hoş geldin Derin , seni çok özledim." dedi. O an dünyalar benim oldu, ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu uzun zamandır görmemiş olmanın duygusuyla gözlerim dolu dolu oldu ve gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. Sonra "Hadi bu kadar yeter Derin , deniz havası almaya gidelim." dedi. Çıkıp denize gittik. Sırma ve Tümay denize girince ben de Cüneyt'e her şeyi anlattım ama tuhaf olan onun anlatacağı bir şey yoktu. İki hafta böyle geçti ve eve dönme zamanı geldi. Cüneyt'ten ayrılacağım için içim burkulmuştu, hüzünlüydüm. Gitme vakti geldi çattı, valizlerimizi aşağıya indirdik. Cüneyt kapıda elinde bir hediye paketiyle bekliyordu. Hızlı adımlarla yanına gittim ve "çok üzgünüm" dedim. Gözlerim doldu, Cüneyt göz yaşlarımı sildi "Derin hiç merak etme, seni sürekli arayacağım sana mektuplar yazacağım." dedi ve elindeki paketi bana uzattı. Paketi hızla açtım, içinde çok istediğim ve alamadığım bir kitap vardı. Cüneyt'e: "Teşekkür ederim." dedim. Arabaya doğru yol aldım. Cüneyt arkamdan bakıyordu, üzgündüm. Eve vardığımda içimde garip bir duygu vardı. Çok yorgundum, uyuyakalmışım. Uyandığımda günlüğüme bunları yazıyordum.

SAİME KOCAMAN 8/A